Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (druhá komora)

z 2. septembra 2015 *

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania — Daňová právna úprava — Sloboda usadiť sa — Smernica 90/435/EHS — Článok 4 ods. 2 — Cezhraničné prerozdelenie dividend — Daň z príjmov právnických osôb — Zdaňovanie skupín (francúzska ‚daňová integrácia') — Oslobodenie dividend vyplácaných dcérskymi spoločnosťami patriacimi do integrovanej daňovej skupiny — Podmienka sídla — Dividendy vyplácané dcérskymi spoločnosťami nerezidentmi — Neodpočítateľné náklady a výdavky súvisiace s podielom"

Vo veci C-386/14,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Cour administrative d'appel de Versailles (Francúzsko) z 29. júla 2014 a doručený Súdnemu dvoru 13. augusta 2014, ktorý súvisí s konaním:

Groupe Steria SCA

proti

Ministère des Finances et des Comptes publics,

SÚDNY DVOR (druhá komora),

v zložení: predsedníčka komory R. Silva de Lapuerta, podpredseda Súdneho dvora K. Lenaerts (spravodajca), sudcovia J.-C. Bonichot, A. Arabadžiev a C. Lycourgos,

generálna advokátka: J. Kokott,

tajomník: V. Tourrès, referent,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 13. mája 2015,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

— Groupe Steria SCA, v zastúpení: R. Schneider, avocat,

— francúzska vláda, v zastúpení: J.-S. Pilczer a D. Colas, splnomocnení zástupcovia,

— nemecká vláda, v zastúpení: T. Henze, J. Möller a K. Petersen, splnomocnení zástupcovia,

— holandská vláda, v zastúpení: M. de Ree a M. Bulterman, splnomocnené zástupkyne,

* Jazyk konania: francúzština.

— vláda Spojeného kráľovstva, v zastúpení: J. Kraehling, splnomocnená zástupkyňa, za právnej pomoci S. Ford, barrister,

— Európska komisia, v zastúpení: J.-F. Brakeland a W. Roels, splnomocnení zástupcovia,

po vypočutí návrhov generálnej advokátky na pojednávaní 11. júna 2015,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 49 ZFEÚ.

2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi Groupe Steria SCA a Ministère des Finances et des Comptes publics, v ktorom uvedené ministerstvo zamietlo vrátiť tejto spoločnosti časť dane z príjmov právnických osôb a doplatkov k tejto dani zaplatenej v zdaňovacích obdobiach od 2005 do 2008 a zodpovedajúcej zdaneniu podielu nákladov a výdavkov opätovne zahrnutého do ich výsledkov z dividend, ktoré jej vyplatili dcérske spoločnosti usadené v iných členských štátoch než vo Francúzsku.

Právny rámec

Právo Únie

3 Smernica Rady 90/435/EHS z 23. júla 1990 o spoločnom systéme zdaňovania uplatňovanom v prípade materských spoločností a dcérskych spoločností v rozličných členských štátoch (Ú. v. ES L 225, s. 6; Mim. vyd. 09/001, s. 147), zmenená a doplnená smernicou Rady 2003/123/ES z 22. decembra 2003 (Ú. v. ES L 7, s. 41; Mim. vyd. 09/002, s. 3), ktorá platila v období, ktoré je relevantné vo veci samej, vo svojom článku 4 stanovovala:

„1. Keď materská spoločnosť alebo jej stále sídlo na základe združenia materskej spoločnosti s jej dcérskou spoločnosťou dostáva prerozdelené zisky, štát materskej spoločnosti a štát jej stáleho sídla, okrem prípadu likvidácie dcérskej spoločnosti, buď:

— upustí od zdanenia takýchto ziskov, alebo

— zdaní tieto zisky, pričom udelí materskej spoločnosti a stálemu sídlu odrátať si od dane zlomok dane z príjmu právnických osôb spojenú s týmito ziskami a platenú dcérskymi spoločnosťami a všetkými úrovňami, ktoré sú pod nimi,… do výšky limitu zodpovedajúcej dane.

…

2. Každý členský štát si však ponecháva možnosť ustanoviť, že akékoľvek poplatky vzťahujúce sa na podiel a akékoľvek straty pochádzajúce z rozdelenia ziskov dcérskej spoločnosti nemožno odrátať zo zdaniteľných ziskov materskej spoločnosti. Tam, kde sú náklady na riadenie týkajúce sa podielu v takomto prípade určené paušálne, určené množstvo nemôže presiahnuť 5 % ziskov rozdelených dcérskou spoločnosťou.“

4 Článok 9 smernice Rady 2011/96/EÚ z 30. novembra 2011 o spoločnom systéme zdaňovania uplatňovanom v prípade materských spoločností a dcérskych spoločností v rozličných členských štátoch (Ú. v. EÚ L 345, s. 8) zrušil smernicu 90/435.

Francúzske právo

5 Podľa článku 145 ods. 1 code général des impôts (Všeobecný daňový zákonník, ďalej len „CGI“) daňový režim materských spoločností je uplatniteľný okrem iného na spoločnosti podliehajúce dani z príjmov právnických osôb v bežnej sadzbe, ktorých podiel na imaní emitujúcej spoločnosti je minimálne 5 %.

6 V súvislosti s výnosmi z podielov článok 216 CGI stanovuje:

„I. Z celkového čistého zisku materskej spoločnosti možno odrátať čisté výnosy z podielov, pri ktorých vzniká nárok na uplatnenie režimu materských spoločností, ktoré sú uvedené v článku 145 a ktoré táto materská spoločnosť dosahuje v priebehu hospodárskeho roku, po odpočítaní podielu nákladov a výdavkov.

Podiel nákladov a výdavkov uvedený v prvom odseku je jednotne stanovený na 5 % celkového výnosu podielov vrátane daňového kreditu. Tento podiel však nemôže za každé zdaniteľné obdobie prekročiť celkovú výšku nákladov a výdavkov akejkoľvek povahy vzniknutých zúčastnenej spoločnosti v priebehu toho istého obdobia.“

7 V súvislosti s režimom zdaňovania skupín článok 223 A CGI stanovuje:

„Spoločnosť môže byť jediným platcom dane z príjmov právnických osôb z úhrnu výsledkov skupiny vytvorenej ňou samou a spoločnosťami, v ktorých vlastní najmenej 95 % základného imania, počas celého zdaňovacieho obdobia, priamo alebo nepriamo prostredníctvom spoločností skupiny…

…

Členmi skupiny spoločností môžu byť jedine spoločnosti, ktoré udelili svoj súhlas a ktorých výsledky podliehajú dani z príjmov právnických osôb za podmienok stanovených všeobecnými predpismi…“

8 Článok 223 B CGI stanovuje:

„Súhrnný výsledok je stanovený materskou spoločnosťou určením algebrického súčtu výsledkov každej zo spoločností skupiny určených za podmienok všeobecných predpisov…

Pokiaľ ide o určenie výsledkov zdaňovacích období začatých pred 1. januárom 1993 alebo ukončených po 31. decembri 1998, súhrnný výsledok sa znižuje o podiel nákladov a výdavkov, ktoré jedna zo spoločností skupiny zahrnula do svojich výsledkov z dôvodu svojho podielu v inej spoločnosti skupiny…

…“

Spor vo veci samej a prejudiciálna otázka

9 Žalobkyňa vo veci samej je materskou spoločnosťou integrovanej daňovej skupiny v zmysle článku 223 A CGI. Steria, ktorá je členom takejto skupiny spoločností, sama vlastní podiely prevyšujúce 95 % v dcérskych spoločnostiach usadených vo Francúzsku, ako aj v iných členských štátoch. Podľa článku 216 CGI dividendy, ktoré Steria dostala od svojich dcérskych spoločností usadených v iných členských štátoch, sa odpočítali od celkového čistého zisku s výnimkou podielu nákladov a výdavkov paušálne stanovených na 5 % z čistej sumy vyplatených dividend (ďalej len „podiel nákladov a výdavkov“) a predstavujúcich výdavky a náklady, ktoré znáša materská spoločnosť za svoj podiel v dcérskej spoločnosti, ktorá tieto dividendy vypláca.

10 Po tom, čo žalobkyňa vo veci samej na tomto základe z vlastnej iniciatívy zaplatila daň z príjmu právnických osôb a doplatky súvisiace s touto daňou, požiadala o vrátenie časti týchto zdanení vo výške zodpovedajúcej podielu nákladov a výdavkov za obdobie od 2005 do 2008. Svoju žiadosť odôvodnila nezlučiteľnosťou spornej vnútroštátnej právnej úpravy s článkom 43 ES (teraz článok 49 ZFEÚ). V tejto súvislosti poukazuje na rozdielne zaobchádzanie s dividendami vyplatenými materskej spoločnosti integrovanej daňovej skupiny v závislosti od toho, či dividendy pochádzajú od samotných spoločností, ktoré sú členmi tejto integrovanej skupiny, t. j. uvedené spoločnosti sú usadené vo Francúzsku, alebo pochádzajú od dcérskych spoločností usadených v iných členských štátoch. Podľa článku 223 B CGI sú totiž dividendy úplne oslobodené od dane z príjmov právnických osôb len v prvom prípade z dôvodu neutralizácie opätovného zahrnutia podielu nákladov a výdavkov do zisku materskej spoločnosti.

11 Keďže daňová správa žiadosti žalobkyne vo veci samej nevyhovela, podala uvedená žalobkyňa žalobu na Tribunal administratif de Montreuil. Po zamietnutí tejto žaloby rozsudkom zo 4. októbra 2012 žalobkyňa vo veci samej podala voči tomuto rozsudku odvolanie na Cour administrative d'appel de Versailles.

12 Vnútroštátny súd pripomína, že Súdny dvor vo svojom rozsudku X Holding (C-337/08, EU:C:2010:89) rozhodol, že článkom 49 ZFEÚ a 54 ZFEÚ neodporuje právna úprava členského štátu, ktorá umožňuje materskej spoločnosti vytvoriť jednu daňovú jednotku s jej dcérskou spoločnosťou rezidentom, ale neumožňuje jej vytvorenie takejto daňovej jednotky s dcérskou spoločnosťou nerezidentom, ak zisky tejto dcérskej spoločnosti nepodliehajú daňovému zákonu tohto členského štátu. Podľa vnútroštátneho súdu však uvedený rozsudok neskúmal súlad všetkých výhod priznaných spoločnostiam, ktoré sú členmi integrovanej daňovej skupiny, s právom Únie.

13 Za týchto podmienok Cour administrative d'appel de Versailles rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru nasledujúcu prejudiciálnu otázku:

„Má sa článok 43 ES, teraz článok 49 ZFEÚ, týkajúci sa slobody usadiť sa vykladať v tom zmysle, že bráni tomu, aby právna úprava francúzskeho režimu daňovej integrácie priznávala materskej spoločnosti skupiny nárok na neutralizáciu opätovného zahrnutia podielu nákladov a výdavkov, ktorý bol paušálne stanovený na 5 % čistej sumy dividend vyplatených tejto materskej spoločnosti výlučne spoločnosťami rezidentmi, ktoré sú súčasťou daňovej skupiny, zatiaľ čo podľa tejto právnej úpravy sa jej taký nárok nepriznáva v prípade dividend, ktoré jej vyplácajú jej dcérske spoločnosti usadené v inom členskom štáte, ktoré – ak by boli rezidentmi – by si objektívne mohli zvoliť tento režim zdaňovania skupín?“

O prejudiciálnej otázke

14 Článok 49 ZFEÚ ukladá povinnosť odstrániť obmedzenia slobody usadiť sa. Hoci cieľom ustanovení Zmluvy o FEÚ týkajúcich sa slobody usadiť sa je podľa ich znenia zabezpečiť v hostiteľskom členskom štáte vnútroštátne zaobchádzanie, bránia aj tomu, aby domovský členský štát zasahoval do usadenia sa niektorého z jeho štátnych príslušníkov alebo spoločnosti založenej v súlade s jeho právnou úpravou v inom členskom štáte (rozsudok X, C-686/13, EU:C:2015:375, bod 27 a citovaná judikatúra).

15 Z judikatúry Súdneho dvora vyplýva, že sloboda usadiť sa je porušená, ak podľa právnej úpravy členského štátu spoločnosť rezident, ktorá má dcérsku spoločnosť alebo stálu prevádzkareň v inom členskom štáte, podlieha diskriminačnému daňovému zaobchádzaniu v porovnaní so spoločnosťou rezidentom, ktorá má stálu prevádzkareň alebo dcérsku spoločnosť v prvom členskom štáte (pozri rozsudok Nordea Bank Danmark, C-48/13, EU:C:2014:2087, bod 19 a citovanú judikatúru).

16 Podľa právnej úpravy dotknutej vo veci samej dividendy, ktoré materskej spoločnosti rezidentovi vypláca dcérska spoločnosť rezident resp. nerezident, sa odpočítajú z čistého zisku materskej spoločnosti s výnimkou podielu nákladov a výdavkov. Náklady a výdavky súvisiace s podielmi na spoločnosti vyplácajúcej dividendy oslobodené od dane sa totiž považujú za náklady a výdavky, ktoré nemožno odpočítať od zisku materskej spoločnosti.

17 Toto opätovné zahrnutie podielu nákladov a výdavkov do zisku materskej spoločnosti však je podľa článku 223 A CGI neutralizované v prospech materskej spoločnosti patriacej do integrovanej daňovej skupiny len pri dividendách vyplácaných jej dcérskymi spoločnosťami, ktoré patria do tejto skupiny.

18 Z právnej úpravy členského štátu, o akú ide vo veci samej, vyplýva, že dividendy vyplácané materskej spoločnosti rezidentovi, ktorá patrí do integrovanej daňovej skupiny, a ktoré jej vyplatili dcérske spoločnosti patriace do rovnakej daňovej skupiny, sa v plnej výške odpočítajú od čistého zisku tejto materskej spoločnosti, a teda sú úplne oslobodené od dane z príjmov právnických osôb v tomto členskom štáte, zatiaľ čo dividendy vyplácané uvedenej materskej spoločnosti zo strany dcérskych spoločností, ktoré nepatria do uvedenej daňovej skupiny, sú len čiastočne oslobodené od tejto dane z dôvodu opätovného zahrnutia podielu nákladov a výdavkov do zisku tej istej materskej spoločnosti.

19 Keďže podľa tejto právnej úpravy môžu byť súčasťou integrovanej daňovej skupiny len spoločnosti rezidenti, daňová výhoda dotknutá vo veci samej sa prizná len dividendám vnútroštátneho pôvodu.

20 Odoprenie takejto výhody materskej spoločnosti, ktorá vlastní dcérsku spoločnosť usadenú v inom členskom štáte, môže znížiť atraktívnosť výkonu slobody usadiť sa pre túto materskú spoločnosť tým, že ju odrádza od zakladania dcérskych spoločností v iných členských štátoch.

21 Na to, aby bolo takéto rozdielne zaobchádzanie zlučiteľné s ustanoveniami Zmluvy o slobode usadiť sa, je nevyhnutné, aby sa vzťahovalo na situácie, ktoré nie sú objektívne porovnateľné, alebo aby bolo rozdielne zaobchádzanie odôvodnené naliehavými dôvodmi všeobecného záujmu (pozri rozsudok X Holding, C-337/08, EU:C:2010:89, bod 20).

22 Okolnosť, že dividendy vyplatené materskej spoločnosti, ktoré sú v plnej výške oslobodené od dane, pochádzajú od dcérskych spoločností prináležiacich do integrovanej daňovej skupiny, do ktorej patrí aj dotknutá materská spoločnosť, nepredstavuje rozdielnu objektívnu situáciu materských spoločností, ktorá by mohla odôvodniť konštatované rozdielne zaobchádzanie (pozri v tomto zmysle rozsudky Papillon, C-418/07, EU:C:2008:659, body 23 až 30; X Holding, C-337/08, EU:C:2010:89, body 21 až 24, a SCA Group Holding a i., C-39/13 až C-41/13, EU:C:2014:1758, body 29 až 31). U takej právnej úpravy, o akú ide vo veci samej, ktorá stanovuje úplné oslobodenie vyplácaných dividend neutralizáciou opätovného zaradenia podielu nákladov a výdavkov do zisku materskej spoločnosti, je totiž situácia spoločností patriacich do integrovanej daňovej skupiny porovnateľná so situáciou spoločností, ktoré do takejto skupiny nepatria, pretože v oboch prípadoch jednak materská spoločnosť znáša náklady a výdavky súvisiace s jej podielom v dcérskej spoločnosti a jednak zisky dosiahnuté dcérskou spoločnosťou, z ktorých sa rozdeľujú dividendy, v zásade môžu byť predmetom hospodárskeho dvojitého zdanenia alebo reťazového zdanenia (pozri v tomto zmysle rozsudky Haribo Lakritzen Hans Riegel a Österreichische Salinen, C-436/08 a C-437/08, EU:C:2011:61, bod 113, ako aj Santander Asset Management SGIIC a i., C-338/11 až C-347/11, EU:C:2012:286, bod 42).

23 V dôsledku toho treba preskúmať otázku, či je taký rozdiel v zaobchádzaní, aký je sporný vo veci samej, odôvodnený naliehavými dôvodmi všeobecného záujmu.

24 Francúzska a holandská vláda, ako aj vláda Spojeného kráľovstva tvrdia, že neutralizácia opätovného zahrnutia podielu nákladov a výdavkov je neoddeliteľnou súčasťou režimu zdaňovania skupín, ktorá je odôvodnená potrebou zachovať rozdelenie daňovej právomoci medzi členskými štátmi.

25 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že Súdny dvor vo svojom rozsudku X Holding (C-337/08, EU:C:2010:89, body 18 a 43) najprv pripomenul, že režim zdaňovania skupín najmä umožňuje v rámci materskej spoločnosti konsolidovať zisky a straty spoločností začlenených do daňovej jednotky a zachovať daňovú neutralitu transakcií vykonávaných v rámci skupiny, a následne rozhodol, že ustanovenia Zmluvy týkajúce sa slobody usadiť sa nebránia právnej úprave členského štátu, ktorá umožňuje materskej spoločnosti vytvoriť jednu daňovú jednotku s jej dcérskou spoločnosťou rezidentom, ale neumožňuje vytvorenie takejto daňovej jednotky s dcérskou spoločnosťou nerezidentom, ak zisky tejto dcérskej spoločnosti nepodliehajú daňovým predpisom tohto členského štátu.

26 Podľa Súdneho dvora je totiž vylúčenie spoločností nerezidentov z takéhoto režimu odôvodnené potrebou zachovať vyvážené rozdelenie daňovej právomoci medzi členskými štátmi. Materská spoločnosť sa môže na základe vlastnej vôle rozhodnúť, že vytvorí daňovú jednotku so svojou dcérskou spoločnosťou, a z roka na rok ju opäť na základe vlastnej vôle môže zrušiť, možnosť začlenenia dcérskej spoločnosti nerezidenta do jednej daňovej jednotky by materskej spoločnosti ponechávala slobodu voľby daňového režimu uplatniteľného na straty tejto dcérskej spoločnosti a slobodu voľby miesta, kde bude tento režim zohľadnený (rozsudok X Holding, C-337/08, EU:C:2010:89, body 31 až 33).

27 Z rozsudku X Holding (C-337/08, EU:C:2010:89) však nemožno vyvodiť záver, že s článkom 49 ZFEÚ je zlučiteľné akékoľvek rozdielne zaobchádzanie so spoločnosťami patriacimi do integrovanej daňovej skupiny na strane jednej a so spoločnosťami, ktoré do takejto skupiny nepatria, na strane druhej. V uvedenom rozsudku totiž Súdny dvor skúmal len podmienku sídla ako podmienku prístupu k režimu zdaňovania skupín a rozhodol, že táto podmienka je odôvodnená skutočnosťou, že takýto režim umožňuje prenesenie strát v rámci integrovanej daňovej skupiny.

28 V súvislosti s inými daňovými výhodami než prenesením strát v rámci integrovanej daňovej skupiny treba – ako to uviedla generálna advokátka v bode 34 svojich návrhov – samostatne preskúmať otázku, či členský štát môže priznať tieto výhody spoločnostiam patriacim do integrovanej daňovej skupiny a z tohto dôvodu ich odoprieť pri cezhraničných prípadoch.

29 Také rozdielne zaobchádzanie, o aké ide vo veci samej, teda nemôže byť odôvodnené potrebou zachovať vyvážené rozdelenie daňovej právomoci medzi členskými štátmi. Toto rozdielne zaobchádzanie sa totiž vzťahuje len na dividendy pochádzajúce zo zahraničia, ktoré sa vyplácajú materským spoločnostiam rezidentom, takže je dotknutá daňová suverenita len jedného členského štátu (pozri v tomto zmysle rozsudok Papillon, C-418/07, EU:C:2008:659, body 39 a 40).

30 Francúzska a nemecká vláda, ako aj vláda Spojeného kráľovstva zároveň uvádzali potrebu zachovania koherencie daňového systému dotknutého vo veci samej.

31 Na to, aby mohlo byť tvrdenie založené na takomto odôvodnení úspešné, sa vyžaduje, aby existoval priamy vzťah medzi dotknutou daňovou výhodou a kompenzáciou tejto výhody vo forme stanoveného daňového odvodu, pričom priamy charakter tohto vzťahu musí byť posudzovaný vzhľadom na cieľ sledovaný predmetnou právnou úpravou (rozsudok Bouanich, C-375/12, EU:C:2014:138, bod 69 a citovaná judikatúra).

32 Francúzska vláda v tejto súvislosti uviedla, že vo veci samej sporná daňová výhoda zodpovedá cieľu asimilácie skupiny tvorenej materskou spoločnosťou a jej dcérskymi spoločnosťami do jedného podniku s viacerými prevádzkarňami.

33 Samozrejme, takáto asimilácia znamená, že sa neprihliada na podiel, aký má materská spoločnosť, ktorá je na čele integrovanej daňovej skupiny, na imaní jej dcérskych spoločností, čo implikuje, že sa rôzne operácie uskutočnené v rámci skupiny považujú z daňového hľadiska za neexistujúce. Súdny dvor však v rozsudku Papillon (C-418/07, EU:C:2008:659, bod 50) pripustil, že v režime zdaňovania skupín môže existovať priamy vzťah medzi daňovou výhodou priznanou spoločnostiam patriacim do integrovanej

daňovej skupiny a daňovým znevýhodnením vyplývajúcim z takejto neutralizácie operácií v rámci uvedenej skupiny. Vo veci, v ktorej bol vydaný tento rozsudok, okamžité zohľadnenie strát dosiahnutých dcérskou spoločnosťou zo strany jej materskej spoločnosti bolo kompenzované skutočnosťou, že sa v rámci integrovanej daňovej skupiny neprihliadalo na existenciu podielu materskej spoločnosti v jej dcérskej spoločnosti, čím sa materskej spoločnosti znemožnilo vytvorenie rezervy na krytie zníženia hodnoty jej podielu v dcérskej spoločnosti, ktorá utrpela straty (pozri rozsudky Papillon, C-418/07, EU:C:2008:659, bod 48, a SCA Group Holding a i., C-39/13 až C-41/13, EU:C:2014:1758, body 34 a 35).

34 Na rozdiel od veci, v ktorej bol vydaný rozsudok Papillon (C-418/07, EU:C:2008:659), nebolo možné v zmysle judikatúry citovanej v bode 31 tohto rozsudku nájsť priamy vzťah medzi daňovou výhodou dotknutou vo veci samej a daňovou nevýhodou vyplývajúcou z neutralizácie operácií v rámci skupiny.

35 Aj keď podľa tvrdenia francúzskej vlády neutralizácia opätovného zahrnutia podielu nákladov a výdavkov vyplýva z asimilácie skupiny tvorenej materskou spoločnosťou a jej dcérskymi spoločnosťami do jedného podniku s viacerými prevádzkarňami, táto neutralizácia nevedie k nijakej daňovej nevýhode pre materskú spoločnosť stojacu na čele integrovanej daňovej skupiny, ba naopak, ako vyplýva z bodov 17 až 19 tohto rozsudku, priznáva jej daňovú výhodu dotknutú vo veci samej.

36 Tvrdenie založené na potrebe zachovania koherencie daňového systému dotknutého vo veci samej teda nemožno prijať.

37 Napokon francúzska a nemecká vláda tiež uvádzajú, že daňová výhoda dotknutá vo veci samej je v súlade s článkom 4 ods. 2 smernice 90/435, podľa ktorého si členské štáty ponechávajú možnosť stanoviť, že akékoľvek poplatky vzťahujúce sa na podiel materskej spoločnosti v jej dcérskej spoločnosti nemožno odrátať zo zdaniteľných ziskov materskej spoločnosti. V článku 216 CGI sa táto možnosť uplatnila.

38 Ani túto argumentáciu nemožno prijať.

39 Z ustálenej judikatúry totiž vyplýva, že možnosť priznaná členským štátom v článku 4 ods. 2 smernice 90/435 môže byť vykonaná iba za rešpektovania základných ustanovení Zmluvy, v danom prípade jej článku 49 ZFEÚ (pozri rozsudky Bosal, C-168/01, EU:C:2003:479, bod 26; Keller Holding, C-471/04, EU:C:2006:143, bod 45, ako aj Test Claimants in the FII Group Litigation, C-446/04, EU:C:2006:774, bod 46).

40 Z vyššie uvedených úvah vyplýva, že na položenú otázku treba odpovedať tak, že článok 49 ZFEÚ sa má vykladať v tom zmysle, že bráni právnej úprave členského štátu týkajúcej sa režimu zdaňovania skupín, ktorá materskej spoločnosti stojacej na čele skupiny umožňuje neutralizovať opätovné zahrnutie podielu nákladov a výdavkov paušálne stanoveného na 5 % čistej sumy dividend, ktoré jej vyplácajú spoločnosti rezidenti patriace do integrovanej skupiny, zatiaľ čo podľa tejto právnej úpravy takáto neutralizácia je jej zamietnutá pri dividendách, ktoré jej vyplácajú jej dcérske spoločnosti usadené v inom členskom štáte, ktoré – ak by boli rezidentmi – by objektívne prichádzali do úvahy pre voľbu takéhoto režimu zdaňovania skupín.

O trovách

41 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (druhá komora) rozhodol takto:

Článok 49 ZFEÚ sa má vykladať v tom zmysle, že bráni právnej úprave členského štátu týkajúcej sa režimu zdaňovania skupín, ktorá materskej spoločnosti stojacej na čele skupiny umožňuje neutralizovať opätovné zahrnutie podielu nákladov a výdavkov paušálne stanoveného na 5 % čistej sumy dividend, ktoré jej vyplácajú spoločnosti rezidenti patriace do integrovanej skupiny, zatiaľ čo podľa tejto právnej úpravy takáto neutralizácia je jej zamietnutá pri dividendách, ktoré jej vyplácajú jej dcérske spoločnosti usadené v inom členskom štáte, ktoré – ak by boli rezidentmi – by objektívne prichádzali do úvahy pre voľbu takéhoto režimu zdaňovania skupín.

Podpisy